

Владимир Јаїличић

У НЕКОЛИКО РЕДАКА

*

Спаковао си свет у ковчег препун хартија.
Прозрео си цара. Ал знаш за завет ћутања.
Тебе не може имати породица, партија,
мало коме је позната удесна твоја путања.
Припремао си сужњима бекства из затвора.
Очекујеш да ти суђаје само лепи дан подаре.
У крволоштвима века опстао си сред затора,
иступићеш прочишћен пред нове господаре.

Ти си спознао наум свих неподобних весника,
одлучио си: бити њихов слуга или брат,
настављао животе мртвицијатих песника,
бдео да им се дивиш у окаснео сат.
Поредио си Платона са раним хришћанима
и Фрејзерове бајке са обредима предака,
умео читав свемир држати на дланима,
да би све, најзад, стало у неколико редака.

Ал шта ти је измакло? Какве чини? И светиње?
Историјска безбрига, победни дух светине.

*

Кад се у мене старчић урокљиво упиљи,
као да чујем вражје, сиктаво, незборено:
»Умеш ли, баћо, писати као Љесков, ил Флобер?«
Иште од мене чуда: да у друкчијој збиљи
оживим давно мртво, воскреснем уморено,
па да накривим капу ко љутит певчић обер.

И чујем глас подсвести, нелечиве болештине:
»Знаш ли ући у тремор мој, кроз запрта врата?
Где су – коб моја? Љубав? Где замршени односи?«
И ето шта је мука списатељске вештине:
читалац хоће двојника, сапатника и брата.
А тајну љубоморно са собом у гроб односи.

УТЕХА

Ничим те живот, већ, не веже,
кажеш. Ни једним сјајем.
Јадаш се мени, који лежем
с том мишљу, и устајем.

Кажеш ми да си на измаку
водити глупе ратове?
Да не враћаш се на Итаку,
да благосиљаш сватове.

Ништа се смрћу не свршава,
није нам то суђено.
Постанеш кост, а негде трава
затрепти пробуђено.

Усахле реке у вену утичу,
свет је трун у видику.
Не осврћи се на путићу,
поштеди Еуридику.

И премного се преотело
из хадских насељашта.
И ништа с тобом није почело,
сем, можда, Ништа.

УСКРШЊА

Да кост с кошћу споји,
у месо одене,
један Бог постоји
са мношћом и без мене.

Покушај су мантије:
смрти судње ружење –
песништва Византије,
крсно богослужење.

Лебди бео храм,
трепте светле иконе:
смеш ли бити сам
уз светачке ликове?

Са претком Ђеш Сварогом,
мада гуњја, сед –
с ближњима и с народом,
данас је то ред.

Ћути, ти што знаш
узалудан труд.
Јадни живот наш
чека Страшни суд.

ДРАЧКИ МАНАСТИР

Ограђен белим каменом.
До њега нема пречице.
Грејан сунчевим пламеном,
немного изнад речице.

Са молитвеном наменом,
за празник радост дечице,
одмор хајдуку рањеном,
и дом за калуђерице.

Тихо је. Тек, над осојем,
одсуство Божје продува
(у ветру складни тонови):

а манастири постоје
да се ко семце очува
дух који народ обнови.